

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

ГП № /2022г.
30.03.2022г.
Гр. София

**ЧРЕЗ
Г-Н БОЯН МАГДАЛИНЧЕВ
ПРЕДСТАВЛЯВАЩ
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ**

**ДО
ЧЛЕНОВЕТЕ НА
ПЛЕНУМА НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ**

СТ А Н О В И Щ Е

ОТНОСНО: внесено на 02.03.2022г. във Висшия съдебен съвет предложение на министъра на правосъдието за образуване на производство по чл. 175, ал. 5 във връзка с чл. 173, ал. 3 от ЗСВ за предсрочно освобождаване от длъжност на главния прокурор на Република България Иван Стоименов Гешев

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ,

Запознаването със съдържанието и анализа на предложението на министъра на правосъдието за образуване на производство по чл. 175, ал. 5 във вр.ал. 1 във вр. чл.173 от Закона за съдебната власт налагат извода, че същото е в противоречие с Конституцията на Република България (КРБ), Закона за съдебната власт (ЗСВ) и Наказателно – процесуалния кодекс (НПК), а като цяло и с общата теория на правото, основните принципи на правовата държава, функционирането на трите вида власти и развитието на съдебната реформа.

Разделението на властите и междуинституционалната култура изискват сезирането на Пленума на Висшия съдебен съвет (ВСС) с предложение за предсрочно освобождаване от длъжност на главния прокурор, на председателя на Върховния

касационен съд (ВКС) и на председателя на Върховния административен съд (ВАС) да се основава на правни аргументи за наличието на обстоятелствата по чл. 129, ал. 3, т. 2-5 от Конституцията на Република България (КРБ), в случая по чл. 129, ал. 3, т. 5 от КРБ, а не на политически съждения, вътрешно противоречиви твърдения и субективни умозаклучения. Въпреки че министърът на правосъдието заема политически пост и дейността му по дефиниция е насочена към изпълнение на политики, правомощията му по отношение на органите на съдебната власт не могат и не следва да бъдат упражнявани с политически цели. Макар и Конституционният съд да признава правото на министъра на правосъдието да отправя предложение по чл. 175 от ЗСВ чрез тълкуване на разпоредбата на чл. 130в от КРБ, е недопустимо това право да се използва превратно. Под предлога „власт възпира власт“ не могат да се търсят начини за евентуално политически удобна смяна на законно избран ръководител в независимата съдебна власт. Подобно поведение представлява вероятна злоупотреба с власт, имаща за последица опит за контрол на изпълнителната над съдебната власт и оттам тотално погазване на принципа за разделението на властите, и то в едно демократично общество в държава – членка на Европейския съюз.

Предложението за предсрочно прекратяване на мандата, с което е сезиран Пленумът на ВСС, на практика представлява лична оценка на професионалните и нравствени качества на главния прокурор от настоящия министър на правосъдието. В този смисъл същото само привидно се основава на обстоятелства от обективната действителност, но всъщност разкрива личното мнение на конкретния министър за конкретния главен прокурор и личното му усещане за начина, по който последният е организиран дейността си. Разбира се, министърът има право да изрази своята оценка, но като гражданин. Когато прави това в качеството си на министър на правосъдието, следва да държи сметка за задължението си да спазва принципа за разделението на властите и да упражнява правомощията си по предписания от закона начин и средства.

Министърът на правосъдието би следвало да е наясно с предвидените в закона процедури и да диференцира различните им правни основания и цели, като не допуска смесването им с цел разпространяване на субективни оценки и внушения за действащия главен прокурор с политическа цел. В настоящото предложение прозира вероятно неразбиране на логиката и развитието на процедурата за избор на главен прокурор и на процедурата за неговото освобождаване по реда на чл. 175 от ЗСВ. Изискванията за заемане на длъжността главен прокурор са посочени в закона и се преценяват от решаващия орган при избора му, където министърът няма участие, защото може само да предлага кандидат, но не и да го избира. Веднъж преценени качествата на лицето, избрано за главен прокурор по надлежния ред, не могат да бъдат обект на последваща преценка сами по себе си, и то във всеки момент и от

всеки, който е недоволен от работата му. Подобно положение би било в противоречие с правната сигурност и функционирането на системата от държавни органи. За разлика от избора, процедурата за освобождаване от длъжност изисква преценка не на качествата и изискванията за заемане на длъжността, а на конкретни факти и обстоятелства, които биха могли да представляват конкретни основания по чл. 129, ал. 3, т. 3-5 от КРБ, подлежащи на установяване от решаващия орган. Всички тези основания предполагат конкретни юридически факти, настъпили след избора /влизване в сила на осъдителна присъда, настъпване на трайна фактическа невъзможност за изпълнение на задълженията или извършени нарушения/.

В настоящия случай е посочено, че предложението за освобождаване се основава на чл. 129, ал. 3, т. 5 от КРБ. За да се стигне до такова предложение за освобождаване, неизбежно трябва да е била осъществена една специфична дейност от страна на министъра на правосъдието. Тази дейност се състои в построяването на юридически силогизъм, в който поведението на главния прокурор /действия, бездействие и актове/ се подвежда под хипотезата на дадени правни норми, за да се направи заключението, че е налице тежко нарушение, системно неизпълнение на служебните задължения или действия, които накърняват престижа на съдебната власт. Всяко действие следва да бъде описано по надлежния ред, а на всяко бездействие да съответства определено правно дължимо действие, изискуемо от конкретна правна норма. Без извеждането на тези факти е невъзможно формулиране на правно валидно твърдение за извършено нарушение.

Предложението обаче не отговаря на този общоприет правен стандарт. Обстоятелствата, въз основа на които се прави извод за наличие на основания за предсрочно освобождаване на главния прокурор, не са свързани конкретно с действия или бездействия на главния прокурор. Не са изведени конкретни задължения, които да не са изпълнени, не са посочени дължимите действия, на които съответства твърдяното бездействие, и не са изведени конкретни състави на извършени нарушения, включително такива на Кодекса за етично поведение на българските магистрати. Налице са само съждения за начина, по който следва да работи прокуратурата, и пресъздаване на общовалидни постулати, съчетани със субективна оценка и лична преценка, основаващи се на приложени сигнали, писма, медийни публикации и съобщения на Прокуратурата на Република България (ПРБ).

Направен е абстрактен препис на възможни нарушения на Закона за съдебната власт и Кодекса за етично поведение на българските магистрати (КЕПБМ), без съставите на тези нарушения да са изпълнени с дължимата конкретика – кой, кога, къде, по какъв начин и как ги е извършил. Смесена е фигурата на главния прокурор със самата прокуратура и с работата на отделните прокурори. Предвид възможните правни последици от едно такова предложение за освобождаване от длъжност, същото е необходимо да притежава определени реквизити, за да даде възможност на

лицето, срещу което е насочено, да разбере какво нарушение се твърди, че е извършил, съответно кои свои служебни задължения не е изпълнявал системно или с какви действия е накърнил престижа на съдебната власт. Необходимостта от формулиране на ясни и точни твърдения, подведени под съставите на конкретни правни норми, е задължителна, за да се реализира правото на защита, което е конституционно гарантирано на всеки български гражданин, включително и на главния прокурор. Същевременно тази необходимост предопределя образуването и развитието на всяко производство, за да може решаващият орган да направи своята преценка по същество.

В настоящия случай не става ясно какви точно нарушения се твърди, че съм извършил, и срещу какви факти и обстоятелства е необходимо да се защитавам. Забелязват се и доста противоречия, които допълнително задълбочават тази неяснота. Веднъж се твърди, че съм изразявал мнение и съм правил изявления, после се твърди, че не съм давал обяснения пред обществото и не съм заемал позиция. Поведението ми, ту се възприема като погрешно според министъра, ту се проявява укоримост защо не съм имал същото поведение в сходна ситуация. Счита се, че съм издал указания, които не е следвало да издавам, и същевременно се задава въпрос защо не съм издал указания, когато според министъра е следвало да издам такива. Изложеното сочи на вътрешно противоречие относно разбирането за правомощията на главния прокурор, защото те се упражняват при наличието на съответни обстоятелства и след съответна преценка на упражняващия ги, а не по волята и вижданията на органите на изпълнителната власт.

Отделно от това следва да се поясни, че юридическата отговорност по чл. 129, ал. 2 във връзка с ал. 3, т. 5 от Конституцията винаги е лична. Тя не може да бъде опосредена чрез нарушения на други лица. В предложението почти няма описание на действия или бездействие като състав на нарушение, извършено от моя страна. За сметка на това същото, а и бележките под линия и приложенията, изобилстват от идеи за „възможни нарушения“ на други лица, включително роднини по права линия, или такива, отнасящи се до работата ми като прокурор, административен ръководител на Специализираната прокуратура или заместник на главния прокурор, и дори засягат правото ми да формирам и изразявам мнение в лично качество като български и европейски гражданин. Голяма част от твърдяните нарушения, доколкото самото действие е извършено или бездействието е допуснато, биха били извършени от други лица от състава на прокуратурата, но не и от мен в качеството ми на главен прокурор, като тези действия изобщо не попадат в правомощията ми. По тази причина те не биха и могли бъдат извършени от главния прокурор.

Логиката изисква да заключа, че причината за липсата на конкретно формулирани нарушения се дължи вероятно на недостатъчно задълбочено познаване на спецификите на задълженията и функциите на главния прокурор, и дейността на

прокуратурата като цяло, поради което прилагам теоретично изложение относно правомощията на главния прокурор съгласно Закона за съдебната власт ¹.

Поради това се налага да внесе някои уточнения за съдебната реформа и актуалните разпоредби на Закона за съдебната власт. В предложението неколкократно се твърди, че „структурно и организационно прокуратурата е централизирана“, дори „силно централизирана“. Да, прокуратурата някога е била, или по – точно „беше“ централизирана, и тогава всеки прокурор беше „подчинен“ на всеки нему горестоящ прокурор, а всички прокурори – пряко подчинени на главния прокурор. Това обаче отдавна не е така, нито юридически, нито фактически.

В изпълнение на Актуализираната стратегия за продължаване на реформата в съдебната система², одобрена от Народното събрание на 21.01.2015 г., именно по инициатива на министъра на правосъдието с Решение на МС от 17.06.2016 г.³ в Народното събрание е внесен и окончателно приет на 27.07.2016 г., обнародван в бр. 62 от 2016 г., в сила от 09 август 2016 г., ЗИД на ЗСВ⁴. Промените са оценени от всички европейски партньори като изключително важни и затварящи въпроса за съдебната реформа на тогавашния етап, включително в докладите по Механизма за сътрудничество и проверка на ЕК през януари 2017 г., през ноември 2017 г. и през 2018 г. Достиженията на съдебната реформа за прокуратурата, постигнати чрез тези промени, са следните:

- Постигнато е съответствие с конституционно определената ѝ структура и организация. Прокуратурата е единна, но не е централизирана. Прокурорите и следователите вече не са подчинени на главния прокурор. Подчинеността е само по линия на административните ръководители, и то само при ръководната им дейност. Постигнато е разграничение между прокурорски функции и ръководна дейност;

- Засилена е отчетността на главния прокурор, както и на административните ръководители в системата на прокуратурата;

- Утвърдени са законови гаранции за ненамеса във вътрешното убеждение на прокурорите при произнасянето им по преписки и дела – вече не само в процесуалните закони, но и в устройствения за съдебната власт закон. Премахнати са възможностите за влияние и подмяна на преценката на решаващия прокурор чрез необоснована отмяна на прокурорски актове и произволни указания по линия на инстанционния и служебния контрол, като в тези случаи са поставени изисквания към актовете на горестоящите прокурори. Даването на устни указания от страна на горестоящите прокурори е обявено за недопустимо;

---

¹ вж. Приложение № 1

² <https://www.strategy.bg/StrategicDocuments/View.aspx?Id=957>

³ http://pris.government.bg/prin/document_view.aspx?DocumentID=JfLRgYNSZRMLI6rdRBromQ==

⁴ <https://parliament.bg/bg/laws/ID/42215>

- Предвидено е, че горестоящият прокурор може да дава само писмени указания, които задължително следва да са мотивирани, да са относно прилагането на закона, като не могат да засягат вътрешното убеждение на решаващия прокурор.

По този начин са изпълнени съдържащите се в Декларацията от Бордо „Съдиите и прокурорите в демократичното общество“, съдържаща се в Мнение № 12 (2009) на Консултативния съвет на европейските съдии (КСЕС) и Мнение № 4 (2009) на Консултативния съвет на европейските прокурори (КСЕП), препоръки, съгласно които прилагането на закона и, където е приложимо, свободата на взимане на решение от страна на прокурора на фазата на предварителното производство, изискват статутът на прокурора да се гарантира във възможно най-висока степен от закона и по начин, подобен на този на съдията, както и че указания към отделните прокурори следва да се отправят в писмена форма в съответствие със закона, където е приложимо, и в съответствие с обществено достъпни принципи и критерии за прокурорски действия.

С оглед изложеното описаната в предложението обща постановка относно правомощията на главния прокурор и структурата на прокуратурата не е в съответствие с действащото законодателство. Никой не би могъл да наруши задължения или да злоупотреби с права, каквито няма. Простото пренасяне на фрази от Решение № 1 от 08.02.2022 г. по к. д. № 17/2021 г. на Конституционния съд само по себе си не би могло да запълни фактическия състав на конкретно нарушение и да послужи за обосноваване на твърденията на министъра на правосъдието.

От съдържанието на предложението е видно, че описаните правомощия на прокурора в хода на наказателното производство не кореспондират със законоустановените такива. В резултат, е направено обобщение, че действията на главния прокурор „имат отрицателно въздействие върху независимостта и безпристрастността на прокуратурата при упражняване на функциите по разследване и разкриване на престъпните деяния и компрометират ролята на прокурора в съдебното следствие за приключването му със законосъобразен правен резултат“, и въз основа на това обобщение е обосновано приложението на основанията по чл.129, ал. 3, т. 5 от КРБ за освобождаването му от заеманата длъжност.⁵

На първо място прокуратурата не упражнява и никога не е упражнявала функции по разкриване на престъпните деяния. Не разполага и с необходимите средства и кадри за оперативно – издирвателни мероприятия. Тази дейност изцяло попада в задълженията на органите на Министерство на вътрешните работи (чл. 6, ал.1, т. 1, т. 3 и т. 8 от ЗМВР)⁶, като едва след разкриването на извършителя на

⁵ вж. стр.23, абзац първи, изречение последно

⁶ **Чл. 6 от Закона за министерство на вътрешните работи**

(1) Министерството на вътрешните работи извършва следните основни дейности:

1. оперативно-издирвателна;

.....

конкретно деяние е възможно упражняването на правомощията на прокурора за привличане към наказателна отговорност⁷. Разследването е в споделена компетентност между прокурорите, следователите и разследващите органи от състава на МВР и МФ, но винаги е под ръководството и контрола на наблюдаващия прокурор. Последният е изцяло независим в ръководно – решаващата си роля по отношение на разследването. Единственото подчинение, което наблюдаващият прокурор дължи, е подчинението на закона. Същият е свободен съобразно вътрешното си убеждение да взема решения, независимо за кое лице се отнасят, и тези решения не могат да се контролират нито от горестоящ прокурор, нито от главния прокурор. В този смисъл главният прокурор няма правомощия по конкретно досъдебно производство и не би могъл да повлияе нито на хода му, нито на крайния изход от него⁸. При повдигането на обвинение срещу конкретно лице и предаването му на съд ръководно – решаващата роля в съдебната фаза на наказателното производство автоматично се прехвърля към съда. Прокурорът остава само страна, която има своите права, но не участва във вземането на решението по делото в която и да било инстанция. Прокурорът не разполага с правомощия да ръководи „съдебното следствие“, подобни функции той има само по отношение на действията по разследването и процесуално – следствените действия в досъдебното производство. В съдебната фаза производството приключва с „резултат“ или юридически по – правилно с решение на съда, обективизирано в съответен съдебен акт. В тази връзка за мен остава неразбрана идеята на министъра на правосъдието как действията ми биха могли да „компрометират ролята на прокурора в съдебното следствие за приключването му със законосъобразен правен резултат“.

Наведените в предложението твърдения за осъществени действия или бездействия, накърняващи престижа на съдебната власт по смисъла на чл. 129, ал.3, т.5 от Конституцията на Република България е необходимо да бъдат разгледани задълбочено поотделно и да бъде взето отношение индивидуално по всяко едно от тях.

1. По пункт първи от предложението:

Изложеното по тази точка не навежда на извод за извършено нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. Министърът на правосъдието счита, че след проведени протести на 10 юли 2020 г., при които било упражнено насилие върху протестиращи граждани, трябва да бъде ангажирана моята отговорност в качеството ми на главен прокурор, за това, че на 11 юли 2020 г. в профил в интернет платформата „Твитър“ съм

---

3. разследване на престъпления;

.....

8. превантивна;

.....

⁷ вж. чл. 127 от КРБ, чл. 46, ал. 1 и 2 от НПК и чл. 196 от НПК

⁸ вж. чл. 194, ал. 2, изр. посл. от НПК, чл.195, ал. 4 и ал. 5 от НПК, чл. 243, ал. 10 от НПК, чл. 422 от НПК

публикувал съобщение с текст „Прокуратурата застава зад *законосъобразните* действия на МВР срещу провокациите на платени агитки на Черепа и други олигарси. Няма да позволим нарушаване на конституционно установения ред от лица от криминалния контингент. Благодаря на всички полицаи, *които защитават гражданите*.“. Според министъра на правосъдието с това съм демонстрирал явна предубеденост, че определени действия на длъжностните лица при охрана на протеста са законосъобразни „*преди*“ (цитата е от предложението) прокуратурата да е взела отношение по изнесени данни за полицейско насилие. Министър Йорданова изказва „*съмнение*“, че след тази моя публикация прокурорите „ще вземат по-различно решение от вече зададеното за институцията от ръководителят ѝ.“. По този начин според вносителя съм осъществил „*действия и бездействия*“, с които съм уронил престижа на съдебната власт по чл. 129, ал. 3, т. 5 от КРБ.

По същество на предложението в тази точка считам, че могат да се отграничат две твърдения. Първото е, че подкрепяйки „законосъобразните“ действия на МВР съм уронил престижа на съдебната власт по чл. 129, ал. 3, т. 5 от КРБ. Едновременно с това буди и недоумение как с това според министъра на правосъдието съм накърнил престижа на съдебната власт. По същество това е правомерно действие, което не може да се подведе под състав на каквото и да е нарушение. Намирам, че поради абсолютната си несъстоятелност твърдението би могло да се възприеме като политическо изявление, целящо обществен отзвук от придаване на смисъл, какъвто думите нямат.

Второто твърдение касае изказаното от вносителя „*съмнение*“ за вероятно влияние, което този мой пост би имал върху прокурорите, които биха наблюдавали разследванията за полицейско насилие. Считам, че съмненията, дори и ако те са на министъра на правосъдието, не са основание за ангажиране на ничия отговорност, преди да бъдат реализирани на практика. Ясно е, че когато се касае до реализиране на отговорност не може да става дума за лични подозрения, догадки, мнителност, а за реализирани действия. Същевременно тези действия (а не съмненията) би следвало да са оправдани с годни доказателства в достатъчен обем. В конкретния случай не се твърди, че някой е реализирал някакви конкретни действия, за да може да се обсъжда те правомерни ли са или не.

На следващо място, в предложението не се сочи някой наблюдаващ прокурор да е постановил акт в противоречие с вътрешното си убеждение, основано на закона и доказателствата по делото, но дори и да имаше такива твърдения, не считам, че същите в случай, че се докажат, биха могли да обосноват отговорност на главния прокурор.

Направено е заключение, че „не са известни данни за това какви реални действия по разследване е предприела прокуратурата за упражненото полицейско насилие“. Дори да се приемеше за вярно, не става ясно как това обстоятелство

обвързва отговорността на главния прокурор. В действителност обаче твърдението е невярно, тъй като в поредица прессъобщения прокуратурата е информирала обществото за предприетите действия по преписките и делата, свързани с полицейско насилие⁹. Не отговаря на действителността и твърдението, че в качеството си на главен прокурор съм отказал да запозная Народното събрание с дейността на прокуратурата по тези производства. По повод решение на 46-ото Народно събрание от 17.08.2021 г. на 20.08.2020 г. съм внесъл доклад с информация за образуването, движението и приключването на преписките и досъдебните производства, свързани с полицейското насилие по време на протестите в периода 1 юли – 30 септември 2020 г.¹⁰

Този доклад е в изпълнение на задълженията, които главният прокурор има към Народното събрание. Член 84, ал. 16 от Конституцията на Република България определя границите, в които Народното събрание може да се намесва в дейността на прокуратурата – с изслушване и приемане на доклади по прилагането на закона, противодействието на престъпността и реализирането на наказателната политика. Според решение № 6 от 6 юни 2017 г. по дело 15/2016 г. на Конституционния съд „Народното събрание не може да изисква от главния прокурор доклад относно дейността на прокуратурата по конкретно наказателно производство“. Това е единственото и безпротиворечиво тълкуване на конституционните разпоредби. Затова не отказът да се предостави информация по конкретно производство, а именно предоставянето на такава би представлявало нарушение на КРБ от страна на главния прокурор и намеса в независимостта на отделните магистрати. Следователно, според Конституцията, действа правен запрет както за Народното събрание да иска такива доклади, така и за главния прокурор да ги предостави.

В предложението (стр.3) е посочен израз в кавички, за който не е ясно от кого се твърди, че произхожда, къде и кога е казан/написан и кой е източникът, който се цитира. Сочи се следното: „прокуратурата се аргументира, че *„не се води статистика по признак „досъдебни производства срещу протестиращи граждани“*“. Вероятно става дума за получената на 12.08.2021 г. в Прокуратурата на Република България (ПРБ) покана за участие на главния прокурор в заседание на 18.08.2021 г. на Временната комисия в 46-ото Народно събрание за разследване на факти и обстоятелства при използване на сълзотворен газ, употребата на сила и помощни средства от МВР, извършени на 10 юли и 2 септември 2020 г. срещу протестиращи граждани, както и за разследване на факти и обстоятелства, свързани с прилагане на специални разузнавателни средства на протестиращи граждани и опозиционни лидери и членове на политически партии от опозицията, в лицето на нейния

⁹ <https://prb.bg/bg/news/52875-pressaobshtenie>

<https://prb.bg/bg/news/52880-pressaobshtenie-na-sofiyska-rayonna-prokuratura>

¹⁰ <https://prb.bg/bg/news/aktualno/52952-glavniyat-prokuror-vnese-v-narodnoto-sabranie-informatsiya-za-prepiski-i-dosadeb>
<https://bntnews.bg/news/geshev-vnese-v-ns-informaciya-za-prepiski-i-dosadebni-dela-za-policeiskoto-nasilie-1166350news.html>

председател Николай Хаджигенов. С писмо от 18.08.2021 г. № 2520/2021 г. председателят на Временната комисия е уведомен, че във връзка с негови писма от 28.07.2021 г. и 30.07.2021 г., отговори със сходен предмет и съдържание вече са изпратени до него на 02.08.2021 г. и на 05.08.2021 г.¹¹

В писмата е отправено искане да се предостави на парламентарната комисия „всички данни за образувани досъдебни производства срещу протестиращи граждани“, материали от конкретни досъдебни производства, наблюдавани от Специализираната прокуратура, включително събрани чрез специални разузнавателни средства и класифицирани по съответния ред. В отговор е пояснено, че в прокуратурата не се води статистика по посочения в писмото на народния представител Николай Хаджигенов признак „досъдебни производства срещу протестиращи граждани“ и не би могло да се предостави такава информация. Събирането и обобщаването на информация по подобни признаци би представлявало нарушение на конституционно признатите права на българските граждани.

2. По пункт втори от предложението:

На първо място следва да се има предвид, че съгласно Вътрешните правила за установяване на основание за предсрочно освобождаване от длъжност на председателя на Върховния касационен съд, председателя на Върховния административен съд и главния прокурор /Правилата/ предложението в тази му част е необходимо да се остави без разглеждане като недопустимо, доколкото се касае за твърдения за извършено нарушение в периода, в който съм заемал длъжността „заместник на главния прокурор“ при Върховна касационна прокуратура.

В случай, че допуснете до разглеждане тази точка, то моля да приемете, че не се съдържат данни за действие или бездействие, осъществяващо състав на нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. Тя касае искането за снемане имунитета на евродепутата Елена Йончева, отправено до Европейския парламент „в края на ноември 2019 г.“ от заемания към този момент поста на главен прокурор Сотир Цацаров. С решение от 15.02.2022г. депутатите решиха да не снемат имунитета на Йончева. В предложението до ВСС се отчита, че когато е направено искането аз съм заемал поста заместник на главния прокурор. Според министър Йорданова нито в това качество, нито в качеството на главен прокурор, след като съм бил избран за такъв, аз не съм предприел „необходимите действия по обективно разследване на обстоятелствата ... по обвинението срещу Йончева“ и не съм оттеглил искането. След приемане на решението от Европейския парламент не съм изразил публично позиция по него. Цитирани са текстови части от Кодекса за етично поведение на българските магистрати (КЕПБМ) без да се сочат конкретните цифрови означения. С посоченото

---

¹¹ <https://prb.bg/bg/news/52904-saobshtenie>

по-горе, според министъра на правосъдието, съм осъществил бездействие, което „има негативен ефект върху авторитета на съдебната власт“.

Считам, че в тази част искането не е просто юридически неиздържано, а е в известна степен и алогично.

Първо, твърдението, че „в края на ноември 2019г.“ е отправено искане за снемане на имунитета не отговаря на действителността. С оглед на това считам, че изначално съм възпрепятстван да осъществя защита по твърденията на министър Йорданова, защото липсата на искане, отправено в период като посочения от нея в предложението, внася несигурност за това кога министър Йорданова счита, че е трябвало да действам, а аз неправомерно съм се въздържал от това.

Второ, по-горе беше посочен основният принцип на личната отговорност, който тук отново не е зачетен, като се твърди, че аз – в качеството ми на главен прокурор, трябва да понеса отговорност за действие (доколкото отправянето на искане предполага активност и следователно е действие), извършено от Сотир Цацаров в качеството му на главен прокурор.

Трето, доколкото се твърди, че съм осъществил нарушение чрез бездействие като не съм предприел „необходимите действия по обективно разследване на обстоятелствата ... по обвинението срещу Йончева“, не съм оттеглил искането и не съм изразил публично позиция по решението на Европейския парламент, с което свалянето на имунитета е отказано, то не е посочено кои, според министър Йорданова, са правните норми, които ме задължават да предприема действията, от които съм се въздържал противоположно.

По-конкретно тук трябва да се има предвид следното:

Конституционните правомощия на главния прокурор са уредени в чл. 126, ал.2 от КРБ¹². Те са методическо ръководство и надзор за законност. С измененията на Конституцията и ЗСВ, съответно през 2015 и 2016 г. е изключена възможността за намеса на главния прокурор в работата на прокурорите по конкретни преписки и досъдебни производства. В правомощията на главния прокурор е да ръководи единствено административните ръководители, и то само по отношение на административната им дейност. Главният прокурор не разследва. Това най-ярко личи при простата съпоставка между чл. 46, ал.1 НПК, регламентираща правомощията на прокурора по конкретните дела и чл. 46, ал. 7 от НПК, регламентираща правомощията на главния прокурор в горните направления. Затова не е неочаквано, че в предложението на министъра на правосъдието не се сочат конкретни действия, които е трябвало да извърша по разследване, защото по силата на закона аз не притежавам такива правомощия. Действително, освен главен прокурор, аз съм и прокурор, но никога не съм бил наблюдаващ по конкретното досъдебно производство, за да имам право и задължение да осъществявам ръководство и надзор

---

¹² Вж. Приложение № 1

върху него и да извършвам отделни действия по разследването или цялостно разследване по смисъла на чл. 46, ал.1, т. 1 и 2 от НПК. Нещо повече, именно ако в качеството си на главен прокурор извърша такива действия аз бих допуснал превишаване на правомощията си.

Относно това, че не съм оттеглил искането за снемане на имунитета, след като то е направено от предшественика ми на поста главен прокурор господин Цацаров, то не става ясно коя законова разпоредба според министър Йорданова ми дава такова право, респективно ме задължава да го извършва, в какъв срок и при какви обстоятелства.

Същото важи и за твърдението, че с неизказването на становище по решението на Европейския парламент аз неправомерно бездействам. Отделно от това поради краткия срок между постановяване на решението (15.02.2022 г.) и внасянето на предложението (02.03.2022 г.), когато е констатирано бездействието ми, то явно според вносителя е трябвало да предприема незабавни действия по изказване на публично становище по акта на европейските депутати. Като застъпник на идеята за публичност и прозрачност в работата на институциите в допустимите от закона рамки, аз винаги съм се стремял да насърчавам обществената комуникация и широкия дебат. В конкретния случай обаче считам, че като институция ПРБ не може да коментира упражнени правомощия на друга независима институция, каквато се явява Европейският парламент. В подкрепа на това е и обстоятелството, че не само аз в качеството ми на главен прокурор, но и много други лица, заемащи публични длъжности – включително и министърът на правосъдието – не са изказали публично мнение по въпроса.

Четвърто, споделям виждането на министъра на правосъдието, че цитираните норми за поведение от КЕПБМ са важни и следва да се спазват. Макар да са напълно коректно пресъздадени в предложението, те нямат отношение към фактите. Считам, че поради липсата на логическа връзка между посочените бездействия и цитираните норми изобщо не може да се изведе заключение какво се твърди.

Изискването твърденията за противоправно поведение да са конкретни е именно, за да не бъде поставено лицето, срещу което са насочени, в ситуация да гадае какво правно запретиено действие е реализирал и коя норма е престъпил. Това изискване не е спазено в случая.

Пето, според министъра на правосъдието с описаното в пункт втори от предложението аз съм осъществил бездействие, което „има негативен ефект върху авторитета на съдебната власт“. Не се сочи цифрова квалификация на твърдяното нарушение. Считам, че правото ми на защита отново е накърнено, тъй като в КРБ и ЗСВ няма разпоредба с подобен текст.

3. По пункт трети от предложението:

На първо място следва отново да се има предвид, че съгласно Правилата предложението в тази му част също е необходимо да се остави без разглеждане като недопустимо, доколкото се касае за твърдения за извършено нарушение в период, в който съм заемал длъжността „заместник на главния прокурор“ при Върховна касационна прокуратура.

В случай, че допуснете разглеждането ѝ по същество, моля да приемете, че не са налице данни за осъществено действие или бездействие, реализиращо състав на нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. Министърът на правосъдието сочи, че след постановяване на решението на ЕСПЧ по делото Баневи срещу България в качеството ми на главен прокурор е трябвало да предприема действия по коментиране на решението, както и „коригиращи мерки, насочени към преодоляване на негативните последици в професионален и етичен аспект в системата на прокуратурата...“. Поддържа се, че прокуратурата е „структурно и организационно...централизирана, строго йерархична институция“¹³, поради което „примерът на главния прокурор пред останалите прокурори за negliжиране на човешките права е натоварен с изключително отрицателно въздействие...“. Счита се, че с „действията и бездействията ... в този казус“ не отговарям на изискванията за заемане на длъжността, а поведението ми не е било в съответствие с изискванията на независимост и безпристрастност, с което съм накърнил престижа на съдебната власт по смисъла на чл. 129, ал.3, т.5 КРБ.

В случая се касае за две реплики, като в по – голямата си част основанийето за осъждането на Република България е относимо към дейността на съда. Още повече, че съгласно чл. 132, ал. 1 от КРБ, при осъществяване на съдебната власт съдиите, прокурорите и следователите не носят наказателна и гражданска отговорност във връзка с изпълнение на служебните им задължения и за постановените от тях актове, освен ако извършеното е умишлено престъпление от общ характер. В случай, че се възприеме подхода на министър Йорданова и вземайки предвид практиката на Европейския съд по правата на човека, то към дисциплинарна отговорност е следвало да бъдат привлечени голям брой магистрати. Намирам самата правна конструкция за недостатъчно коректна, доколкото решенията на ЕСПЧ ангажират отговорността на държавата за нарушения на правата на човека, и в този смисъл отсъства субективен елемент.

Освен това с моя заповед беше сформирана работна група, която е извършила анализ на актуалното състояние и условията, позволяващи на ПРБ да осигурява ефективно наказателно разследване в съответствие със стандартите на ЕКПЧ; структурно-организационните решения; методическата и квалификационна обезпеченост на органите на наказателното производство при съобразяване

---

¹³ Вж. Приложение № 1

констатациите за състоянието и актуалните тенденции в практиката на ЕСПЧ по дела срещу България, изведени в Докладите относно резултатите от проучване на решения на Европейския съд по правата на човека от 2017г. и 2019г., свързани с провеждане на ефективно разследване. В съответствие с констатациите от доклада на работната група са били направени конкретни препоръки, за изпълнението на които е създадена организация във ВКП и НСлС и са били определени конкретни срокове.

Очевидната неправилност на твърденията, че прокуратурата е „структурно и организационно...централизирана, строго йерархична институция“ предполага да бъдат оставени без да бъдат коментирани, но за да се изключи все пак възможността те да се разпространяват с оглед публичния характер на процедурата, трябва да се изтъкнат няколко обстоятелства. След измененията на Закона за съдебната власт от 2016 г. ПРБ е единна, като е премахнат принципа на централизъм. Структурно нейната организация е изградена в съответствие с тази на съдилищата (чл. 136, ал. 1 от ЗСВ). Прокурорите и следователите се ръководят от административните ръководители на съответната прокуратура. При упражняване на функциите си всеки административен ръководител е подчинен на главния прокурор и на по-горестоящите от него административни ръководители (чл. 136, ал. 3 и 4 от ЗСВ). Очевидно е, че ПРБ в унисон с всички прокуратури в ЕС е единна, но не и централизирана¹⁴.

Следва да се има предвид, че съгласно чл. 4, §1 от Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и Съвета на ЕС „Държавите членки вземат необходимите мерки, за да гарантират, че докато вината на заподозрения или обвиняемия не бъде доказана в съответствие със закона, тези лица не се представят като виновни в публични изявления на публичните органи и в съдебни решения, различни от решенията относно въпроса за вината. Това не засяга актовете на обвинението, които имат за цел да докажат вината на заподозрения или обвиняемия, и предварителните решения от процесуално естество, които са взети от съдебните или други компетентни органи и се основават на подозрения или уличаващи доказателства.“ и §3 „Установените в параграф 1 задължение заподозрените или обвиняемите да не бъдат представяни като виновни не възпрепятства публичните органи да разпространяват публично информация относно наказателното производство, когато това е строго необходимо по съображения, свързани с наказателното разследване или от обществен интерес.“. Подобен стандарт се въвежда и с Мнение № 8 (2013) на Консултативния съвет на европейските прокурори. Съгласно §27 „Необходимо е постигането на баланс, посредством зачитане на принципа за невинност до доказване на противното, между обществената информираност и защитата на достойнството и честта на отделния индивид.“, §30 „Прозрачността като неразделна част от службата на прокурора е ключов елемент, съставляващ върховенството на закона и една от важните гаранции за осигуряване на справедлив процес.“ и §45 „Прокурори,

---

¹⁴ Вж. Приложение № 1

подложени на медийни атаки с невярна информация са в правото си да предприемат мерки за оспорване или коригиране на информацията по съдебен или друг път, в съответствие с националното законодателство. Въпреки това, в такива случаи и когато се разпространява невярна информация за лица и събития с отношение към процеса, с който е ангажиран съответния прокурор е за предпочитане реакцията да идва от страна на ръководителя или говорителя на прокуратурата, а при важни дела, от главния прокурор, най-висшестоящия служител в прокурорската служба или на национално ниво.“.

Не става ясно какво се има предвид под „коригиращи мерки, насочени към преодоляване на негативните последици в професионален и етичен аспект в системата на прокуратурата...“ Формулирайки обвинение спрямо мен за непредприемане на такива мерки, не се сочи кой нормативен акт ми дава такова право, респ. ме задължава да го извършва, в какъв срок и при какви обстоятелства. Отново считам, че предложението и по този пункт е необосновано и съществено ограничава правото ми на защита.

4. По пункт четвърти от предложението:

Запознавайки се с твърденията по тази точка, също намирам, че не са налице данни за нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. Обсъжда се излъчена от Фондация „Антикорупционен фонд“ поредица под заглавие „Осемте джуджета“, като се излага собствена интерпретация на изложените във видео материалите твърдения. Твърди се, че след като била разпространена информация от Илия Златанов, че веществени доказателства – монети, били предадени от него на „съпругата на бившия ръководител на Столичното следствие Петьо Петров“, а впоследствие част от тях са намерени в дома на Илия Златанов, то с пост в мрежата „Туитър“, в който съм изразил очакванията си Фондация „Антикорупционен фонд“ да изкаже извинение, съм отправил послание, с което съм демонстрирал явна предубеденост относно изнесените данни. Самият вносител на предложението сочи, че информацията, досежно публично известните данни по случая е противоречива. Не била оповестена никаква информация по воденото производство. Министърът на правосъдието твърди, че на 14.10.2021г. по време на изслушване в Народното събрание на въпроси, свързани със случая не съм дал разяснения какво е предприето и установено по производството. На 28.10.2021г. административният ръководител на СП заявил, че „„Осемте джуджета“ е семейна драма“. Наред с това прокуратурата не е упражнила контрол в производството пред Административен съд – София-град с предмет „отнемането на лиценза на „Делта гард““. Не се сочи какво нарушение съм извършил и коя разпоредба не съм спазил.

Като се има предвид всичко казано по-горе за правото на информация, считам, че не може да се твърди, че с пост в социалните мрежи съм проявил предубеденост.

Това е така, защото, както се посочи нееднократно, главният прокурор не може да разследва, нито да осъществява ръководство и надзор върху разследване. Невъзможно е предубеденост да се прояви по въпрос, чието разрешаване не е от правомощието на конкретния магистрат, т.е. когато не той, а друг се произнася по съществуващото му.

По отношение на твърдяното изслушване пред Народното събрание на 14.10.2021г. трябва да се има предвид, че такова не е провеждано на тази дата, тъй като не е бил налице действащ Парламент.

Относно действията на административния ръководител на Специализираната прокуратура – ако и доколкото същите са противоположни – то те не могат да обусловят ангажиране на юридическа отговорност, тъй като тя може да се носи единствено за лични действия.

5. По пункт пети от предложението:

В изложението по тази точка от предложението на министъра на правосъдието също следва да се има предвид, че съгласно Правилата предложението в тази му част е необходимо да се остави без разглеждане като недопустимо, доколкото се касае за твърдения за извършено нарушение в периода, в който съм бил прокурор в Софийска градска прокуратура.

В случай, че допуснете разглеждането й по същество, моля отново да приемете, че не са налице данни за осъществено действие или бездействие, представляващо нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. В предложението министърът на правосъдието твърди, че във връзка с възникнал конфликт между съдружниците в търговско дружество „Жоси“ ООД Георги Георгиев и Симеон Присадашки, на 14.08.2014г. било взето решение за изключване на съдружника Присадашки, намаляване на капитала с 2500 лева и едновременното му увеличаване с 5000 лева чрез издаване на нови 100 дяла с номинална стойност 50 лева, от които 98 дяла били записани на Георгиев, а 2 дяла – на баща ми Стоимен Гешев. Според министъра на правосъдието, от документите, достъпни в Търговския регистър към Агенция по вписванията „не става ясна нито причината именно Стоимен Гешев да бъде приет за съдружник, нито как е определена пазарната стойност на 2 процента от капитала на „Жоси“ ООД и съответства ли същата на сумата от 100 лева, която се сочи да е внесена от Стоимен Гешев...“. Изтъква се, че вписване на тези промени по партидата на дружеството така и не е направено и за търговските партньори на дружеството тези промени не важат. Твърди се, че съм осъществил действия и бездействия във връзка с оповестените данни, но без да се сочи какви точно. С тези неопределени „действия и бездействия“ според министъра на правосъдието съм „разколебал доверието в служебното положение на висшите административни длъжности“, нарушил съм професионалните и етични стандарти за независимост,

безпристрастност и почтеност. С публично изказване в право на отговор за национална медия, в което съм заявил, че не отговаря на действителността твърдението, че баща ми Стоимен Гешев е съдружник в „Жоси“ ООД, съм нарушил правилата за етично поведение без да се сочи кои точно. С всичко това съм „уронил авторитета на съдебната власт“. В тази връзка изрично следва да се има предвид, че изявлението, предмет на разглеждане по тази точка, е на ПРБ.¹⁵

По отношение на изложеното следва да се има предвид, че по повод извършена в Специализираната прокуратура проверка съм давал сведения във връзка с изясняване на случая. След подадена молба съм получил препис от произнесенния краен прокурорски акт и съм уведомен, че преписката е приключила с постановление за отказ да се образува досъдебно производство поради отсъствие на данни за престъпление. Посочените в предложението на министър Йорданова твърдения не отговарят на установените по преписката факти.

Същевременно тези твърдения не касаят нито мои лични действия, а още по-малко такива в качеството ми на главен прокурор или магистрат. Отделно от това, се касае за най-обикновени действия в сферата на търговското право, които са правомерни.

Очевидно е, че не може да бъде търсена отговорност от мен за чужди действия, но предвид това, че в медийното пространство се разпространяват подобни неверни обстоятелства, които вероятно са заблудили и министър Йорданова и тя очевидно без да е положила необходимите усилия за проверката им в Търговския регистър, ги е изложила в предложението до ВСС, то моля да имате предвид следното:

Към момента на сделката и към днешна дата моят 83-годишен баща Стоимен Гешев е напълно дееспособен и съответно не съм бил назначаван за негов настойник или попечител. Той е действал в лично качество и не съм бил негов пълномощник. Въпреки роднинската ни връзка, към онзи момент, а и понастоящем, не съществува правен регламент, който да задължава баща ми да ме уведомява за всички действия, които предприема. Единственото вярно твърдение в предложението на министъра на правосъдието е обстоятелството, че Стоимен Гешев е мой баща.

Коректно е посочено, че вписване по партидата на дружеството не е направено. При все това изненадваща е интерпретацията на министъра на правосъдието, че Стоимен Гешев „е станал съдружник“ в дружеството. Соци се практика на Върховния касационен съд, според която вписването (което в настоящият случай не е направено) има конститутивен ефект и поражда действие спрямо трети страни. Съвсем вярно в тази връзка се казва, че дяловете, закупени от Стоимен Гешев са „записани“, а не *придобити*. И нещо повече, сочи се, че от документите (дружествен договор, решение на ОС и т.н.) не ставала ясна нито причината именно Стоимен

---

¹⁵ <https://prb.bg/bg/news/56374-prb-izprati-%E2%80%9Epravo-na-otgovor%E2%80%9C-vav-vrazka-s-tvardeniya-na-advokat-ivan-demerdzhi>

Гешев да бъде приет за съдружник, нито как е определена пазарната стойност на 2 процента от капитала на „Жоси“ ООД и съответства ли същата на сумата от 100 лева, която се сочи да е внесена от Стоимен Гешев. За юрист, адвокат – специалист в сферата на търговското право¹⁶ (в което попадат дружествените отношения) министър Йорданова задава въпроси, нелогичността на които може да обоснове извод, най-малкото за подвеждаща информация, придобита от недостоверен източник. Без оглед на причината, с цел изясняване на тези обстоятелства, трябва да се има предвид, че в практиката не е възприето в посочените от министъра актове да се обосновава защо едно или друго лице е избрано да стане съдружник. Това са отношения между равнопоставени субекти, които зависят единствено от волята им.

Бих искал да обърна внимание и на част от приложенията към предложението на министъра на правосъдието, в частност на приложената справка от извършена проверка от ГДБОП във връзка с описаните по-горе факти. На първо място, не става ясно на какво основание тя е постъпила в Министерство на правосъдието, доколкото същото няма правомощия във връзка с наказателно преследване. В нея се съдържа заключение относно липса на данни за извършено престъпление от общ характер. Извършването на проверка от страна на ГДБОП по случая, би могло да се възприеме като полицейски произвол, доколкото е извършена по отношение на магистрат. Такива проверки от Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ не са регламентирани в Закона за Министерство на вътрешните работи¹⁷. Съгласно Закона за противодействие на корупцията¹⁸ и Наказателно-процесуалния кодекс¹⁹ те са от

¹⁶ <https://dabulgaria.bg/teams/nadezhda-jordanova/>

¹⁷ Вж. Чл. 39 (2) от Закона за Министерство на вътрешните работи

¹⁸ **Закон за противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобито имущество**

Чл. 6. (1) Лица, заемащи висши публични длъжности по смисъла на този закон, са:

.....
7. председателите на Върховния касационен съд и на Върховния административен съд, главният прокурор, техните заместници, административните ръководители на органите на съдебната власт и техните заместници, членовете на Висшия съдебен съвет, главният инспектор и инспекторите в Инспектората към Висшия съдебен съвет, съдиите, прокурорите и следователите;.....

Чл. 13. (1) Комисията:

.....
2. събира, анализира и проверява сведения при или по повод информация за прояви на корупция на лица, заемащи висши публични длъжности;
3. извършва проверка и анализ на декларациите за имущество и интереси на лицата, заемащи висши публични длъжности;
4. установява конфликт на интереси на лица, заемащи висши публични длъжности; изслушва или изисква предоставянето на информация по отношение на проверките, свързани с установяване на конфликт на интереси;
5. проверява сигнали във връзка с декларациите за несъвместимост на лицата, заемащи висши публични длъжности, и сезира органа по избора или назначаването за предприемане на съответни действия;
6. извършва проверка на имущественото състояние, приема решение за удължаване на проверката в предвидените от закона случаи и решения за прекратяване на проверката;.....

¹⁹ **Наказателно-процесуален кодекс**

Чл. 411а. (Нов - ДВ, бр. 13 от 2011 г., в сила от 1.01.2012 г. - изм., бр. 61 от 2011 г.) (1) (Изм. – ДВ, бр. 42 от 2015 г.) На специализирания наказателен съд са подсъдни делата за престъпления по:

.....
4. (нова – ДВ, бр. 63 от 2017 г., в сила от 5.11.2017 г.) член 201 – 205, 212, 212а, 219, 220, 224, 225б, 226, 250, 251, 253 – 253б, 254а, 254б, 256, 282 – 283а, 285, 287 – 289, 294, 295, 299, 301 – 307, 310, 311 и 313 от Наказателния кодекс, извършени от:

.....
з) съдии, прокурори и следователи;
чл. 35 (3) (Изм. – ДВ, бр. 42 от 2015 г.) На Софийския градски съд като първа инстанция са подсъдни делата за престъпления от общ характер, извършени от съдии, прокурори и следователи, от други лица с имунитет, както и от членове на Министерския съвет, освен ако не се прилагат особените правила на глави тридесет и първа и тридесет и първа "а".

компетентност единствено на КПКОНПИ, Специализирана прокуратура и Софийска градска прокуратура.

Според вносителя на предложението съм осъществил непосочени действия и бездействия, което „уронва авторитета на съдебната власт“, а като цифрова квалификация на твърдяното нарушение се посочва чл. 129, ал.3 КРБ. Считам, че правото ми на защита отново е накърнено, тъй като в КРБ и ЗСВ няма разпоредба с текст като посочения.

6. По пункт шести от предложението:

Запознавайки се с твърденията и по тази точка, също намирам, че не са налице данни за нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. Посочени са публични мои изказвания от 03 април 2020 г., в които съм коментирал извършен одит на информационната сигурност на Централизираната система за случайно разпределение на делата (ЦССРД).

Във връзка с тези изказвания, следва да бъде пояснено, че съм формирал своето мнение след запознаване с резултатите от извършения одит на ЦССРД и констатираните уязвимости на системата. Повод за отправените към мен журналистически въпроси и дадените от мен отговори вероятно е публикуваното на страницата на ПРБ прессъобщение от 03 април 2021 г., че СГП е образувала досъдебно производство по получен сигнал до мен от членове на Висшия съдебен съвет във връзка с доклад за извършен одит относно информационната сигурност на ЦССРД. В този сигнал и в приложения към него одитен доклад са посочени данни за констатирани „множество уязвимости с високо ниво на риск за сигурността на системата, голяма част от които може да доведат до пряка неоторизирана манипулация на данни“ при разпределението на съдебни дела. Цитираните в предложението на министъра на правосъдието мои думи кореспондират напълно с посочените твърдения в сигнала и приложението към него, изпратен до мен от петима членове на Съдийската колегия на ВСС и един член на Прокурорската колегия на ВСС. Както към момента на изказване на това мое предположение, така и към настоящия момент не съм запознат с допълнителна информация относно хода на досъдебното производство. И както вече изясних многократно в настоящото изложение, че главният прокурор не наблюдава конкретни досъдебни производства, предположението ми е направено на база сигнал до мен и приложенията към него, като още тогава съм обърнал внимание, че от гледна точка на наказателното право е необходимо тези констатации да бъдат потвърдени посредством изготвяне на съответни експертизи. Именно затова съм си послужил с изразите „Ако се окаже...“, „Ако първоначалните констатации са верни...“. По непонятни за мен причини министърът на правосъдието не е разграничил констатациите от извършения одит, които съм коментирал и пресъздал, от хода на едно досъдебно производство с

предмет компютърно престъпление. Въпросът дали по досъдебното производство, чрез способите предвидени в НПК е доказано извършено престъпление, е без значение, тъй като само няколко месеца по-късно във връзка с този проблем бяха платени близо 40 000 лв. за отстраняване на 23 броя уязвимости в системата, които бяха констатирани с доклада²⁰.

На следващо място, резултатите от одита са коментирани публично и от членове на ВСС по време на заседания на Пленума на ВСС²¹. По време на тези публични заседания са изказани коментари със смислово равностойно съдържание. Също така, на страницата на ВСС е публикувано Резюме на доклад за одит на информационната сигурност на ЦССРД²², от което е видно, че са констатирани множество уязвимости на системата.

7. По пункт седми от предложението:

На първо място следва отново да се има предвид, че съгласно Правилата предложението в тази му част също е необходимо да се остави без разглеждане като недопустимо, доколкото се касае за твърдения за извършено нарушение в период, в който съм заемал длъжността „заместник на главния прокурор“ при Върховна касационна прокуратура.

В случай, че допуснете разглеждането й по същество, моля да приемете, че не са налице данни за осъществено действие или бездействие, реализиращо състав на нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. Министърът на правосъдието счита, че съм демонстрирал пренебрежително, подигравателно и враждебно отношение към НПО, отделни личности и юридически общности, поради което поведението ми не е било в съответствие с принципа за вежливост и представлява нарушение на КЕПБМ, с което съм накърнил престижа на съдебната власт по смисъла на чл. 129, ал.3, т.5 КРБ.

На първо място, следва да се уточни, че приемам изложените по този пункт от предложението твърдения като вероятна политическа оценка на министър Йорданова спрямо мен.

По отношение на изпратените през 2019 г. от мен издания на „Под игото“ на Иван Вазов и сборник разкази на Йордан Йовков на Български хелзинкски комитет (БХК), не намирам нищо укоримо в изпращането на две произведения на български класици на НПО. Още повече, че става въпрос за 2019 г., когато съм заемал длъжността заместник на главния прокурор при ВКП.

На следващо място, г-жа Йорданова е цитирала мои думи от 2020 г. по повод провежданите тогава консултации при президента на Република България за промени

²⁰ <https://news.lex.bg/%d0%b2%d1%81%d1%81-%d0%bf%d0%bb%d0%b0%d1%89%d0%b0-40-000-%d0%bb%d0%b2-%d0%b7%d0%b0-%d0%b4%d0%be%d1%80%d0%b0%d0%b1%d0%be%d1%82%d0%ba%d0%b0-%d0%bd%d0%b0-%d0%bf%d1%80%d0%be%d0%b1%d0%b8/>

²¹ Виж. Протокол № 8/09.04.2020 г. от заседание на Пленума на ВСС
<http://www.vss.justice.bg/root/f/upload/27/pr8-09-04-2020-pl.pdf>

²² http://www.vss.justice.bg/root/f/upload/27/Rez-BCC_22.04.2020.pdf

в Конституцията и становище от адвокатурата за промени, които засягат пряко работата на ПРБ. Бих посочил още един мой цитат, който се намира малко по-надолу в цитираната от министър Йорданова статия, от който става ясно какво точно съм имал предвид, а именно: „Не ми е ясно каква е целта на тези събеседвания, които се водят там. От прокуратурата, за разлика от тези адвокати на подсъдими и на осъдени престъпници, не е искано становище“. Видно е, че съм изпълнил служебните си задължения като главен прокурор, да защита ПРБ и да обърна внимание на българските граждани, че се провеждат консултации за промени в Конституцията на Република България при президента, на които от ПРБ не е искано становище, а адвокатурата е изразила мнение за промени в основния закон, които се отнасят именно до правомощията на ПРБ.

Макар цитираните норми за поведение от КЕПБМ да са напълно коректно пресъздадени в предложението, те нямат отношение към посочените факти. Считам, че поради липсата на логическа връзка между посочените бездействия и цитираните норми, изобщо не може да се изведе заключение какво се твърди.

8. По пункт осми от предложението:

Запознавайки се с твърденията и по тази точка, също намирам, че не са налице данни за нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. Със Заповед №РД-02-06 от 11.05.2020г. на главния прокурор са утвърдени Указания за подобряване на организацията на работа на Прокуратурата на Република България по прилагане на разпоредбите на чл.53 от НК и чл.72 от НПК по досъдебни производства, образувани за престъпления по транспорта. Тези указания са издадени в съответствие с конституционното правомощие на главния прокурор по чл.126, ал.2 от КРБ да осъществява надзор за законност и методическо ръководство върху дейността на всички прокурори. Както многократно сме отбелязвали методическото ръководство е абстрактно правомощие, което се реализира по отношение на всички прокурори, по обособени групи от дела и преписки, на различен принцип, в зависимост от необходимостта, но никога по отношение на конкретен прокурор, или по конкретна преписка или наказателно производство.

В конкретния случай, указанията са издадени след задълбочен анализ на нормативната уредба и наказването на престъпленията по транспорта, извършени след употреба на алкохол и наркотични вещества, проучване на прокурорската и съдебната практика по този вид престъпления и извеждане на тенденциите. При анализа е направен извод, че основните причини за пътно – транспортните произшествия са употребата на наркотични вещества и алкохол от водачите, липсата на свидетелство за правоуправление и значителното превишаване на скоростта на движение. Открито е тревожна тенденция за увеличаване броя на наказателните производства за управление на моторни превозни средства след употреба на алкохол

или наркотични вещества. Статистиката към месец април 2020г. е сочала, че само за няколко години броят на делата за управление на МПС след употреба на наркотични вещества се е увеличил многократно, като през 2015г. същите са били 90, а през 2019г. вече са около 3000. Често резултатът от тези престъпления е отнемане на най – висшето благо – човешкия живот или причиняване на трайни увреждания на здравето. Престъпните състави и предвидените наказания не винаги съответстват на високата степен на обществена опасност и не гарантират справедливост за пострадалите лица или техните наследници. В практиката редица престъпления по транспорта се квалифицират като непредпазливи, въпреки извършването им след употреба на значително количество алкохол или превишаване на скоростта, в пъти над разрешената, сочещи към умисъл на водача.

Всички сме свидетели на ръста и динамиката на престъпленията по транспорта, на многобройните трагични инциденти, които засягат правото на живот и имат най – тежките последици за жертвите, пострадалите и техните близки. Подвеждането на резултатните престъпления по транспорта, извършени след употреба на алкохол или наркотични вещества, под съставите за непредпазливи деяния има за резултат занижени наказания, несъответни на обществената им опасност, което е крайно несправедливо, логично руши доверието на обществото в съдебната система и е знак за наложителни законодателни промени.

На фона на тези изводи и трагични събития през пролетта на 2020г. предвид поредния тежък инцидент на пътя с журналиста Милен Цветков, съм направил всичко възможно в рамките на правомощията ми за подобряване на нормативната база, а именно: издал съм указания за подобряване на работата на прокурорите по този вид престъпления, възложил съм допълнително проучване и допълнителен анализ по темата, както и включването ѝ в учебния календар на ПРБ, създал съм група от специализирани прокурори от върховната инстанция, които да осъществяват надзор върху досъдебните производства за престъпления по чл.342, ал.3 от НК и по чл.343, ал.3 и ал.4 от НК, сезирал съм с експертни предложения за изменение и допълнение на Наказателния кодекс. Отделно от това, съм указал на всеки три месеца да се изготвят обобщени анализи по приложението на разпоредбите на чл. чл.53 от НК и чл.72 от НПК, за да се прецени ефекта от издаденото указание, прокурорската и съдебната практика, както и необходимостта от последващи мерки. Основната цел на тези анализи е да се проследи практиката и да се прецени следва ли да се упражни правомощието на главния прокурор за сезиране на Върховния касационен съд за издаване на тълкувателно решение.

От дълго време в практиката съществува спор дали управляваното моторно превозно при престъпленията по транспорта е предмет или средство за извършване на престъплението, което предполага различен режим на отнемане на същото. Издаването на указанията е с цел създаване на актуална практика и преценка за

необходимостта от тълкуване, което е логично в съчетание на повдигне на въпроса за нуждата от законодателни промени в този смисъл. Важно е да се знае, че по този въпрос има отделни решения, но не и тълкувателно такова, което предполага съществуването на различен подход в различните съдилища на територията на страната.

С уточнението, че главният прокурор по Конституция не разполага със законодателна инициатива, както погрешно е посочено в предложението на министъра на правосъдието, експертното предложение е насочено към промяна на престъпните състави с цел разширяване на престъпленията, които следва да се квалифицират като умишлени, увеличаване на размера на предвидените наказания лишаване от свобода и отнемане на моторното превозно средство във всички случаи, независимо от собствеността му.

От вниманието на министъра на правосъдието е убягнало съдържанието и смисъла на указанията от една страна, и съдържанието на експертните предложения за законодателни промени. Указанията са по прилагането на действащото законодателство и са изцяло в съответствие с него, като изрично е указано да се събират доказателства относно правото на собственост и разследващите органи **да преценяват** възможността за изземването на превозното средство с оглед изготвяне на искане за налагане на обезпечителна мярка по реда на чл.72 от НПК. На прокурорите е указано **при наличието на основанията** по чл.72 от НПК да внасят пред компетентния съд искане за обезпечаване с цел обезпечаване на отнемането по чл.53, ал.1, буква „а“ от НК на превозното средство, с което е извършено престъплението. В този смисъл за мен остава неразбираем укорът на министъра на правосъдието към издадените указания, тъй като същите са съобразени и с материалния, и с процесуалния закон, към момента на издаването им. Още по – малко е необходимо да коментирам позоваването на прокурор от териториална прокуратура на указанията наред със законовите основания по време на пледоарията му, който е свободен да излага тезите си пред съд в качеството му на наблюдаващ прокурор, или извадки от годишен доклад на териториална прокуратура, в които просто се съдържат сведения за работата на прокурорите и се обобщават резултатите от внесените от тях искания пред съда при упражняването на законовите им правомощия. Очевидно на изготвилите предложението за предсрочно освобождаване не е ясно, че прокурорът може само да сезира съда с предложения за налагане на обезпечителни мерки, а по време на речта на прокурора в хода на съдебното производство да прави искане за прилагане на разпоредбата на чл.53 от НК. Решението се взема от съда след преценка на наличните основания. При това положение е неясно какви сериозни отражения и отрицателни последици има предвид министъра на правосъдието.

Идеята за отнемане на моторното превозно средство, независимо от собствеността му, съществува само в предложенията за законодателни промени, като

възможна крайна санкция с превантивен ефект. Държа да отбележа за яснота, че към момента на отправяне на експертните предложения /11 май 2020г./ в Наказателния кодекс е имало действащи норми, прилагани още от 1968г., позволяващи отнемането на вещи, послужили за извършването на престъпления, независимо от собствеността им /чл.242, ал.8; чл.280, ал.4; чл.281, ал.3; чл.243г/. Едва с Решение №12 от 30 септември 2021г. по к.д.№ 10/2021г. тези разпоредби са обявени за противоконституционни. Същото е положението и относно цитираното решение на Съда на Европейския съюз, което е от 14.01.2021г. Във всички случаи обаче не се отрича априори наличието на възможност да се отнемат вещи, послужили за извършване на престъпление, а само при определени условия, в зависимост от добросъвестността на третото лице и принципа на пропорционалността.

Много може да се говори по темата, но тя е чисто юридическа, а мястото на подобни дискусии съвсем не е в настоящата процедура. Все пак, необходимо е да разясня, че видно от периодично изготвяните анализи за прилагането на горепосочените указания, са налице случаи на налагане на обезпечителни мерки за обезпечаване на отнемането по чл.53 от НК /в РС –Асеновград, РС- Девин, РС – Мадан, РС – Смолян, РС – Кнежа/. Налице са и наложени мерки за обезпечаване на наказанието „глоба“ /РС – Димитровград, РС – Асеновград, РС – Бяла Слатина, РС – Сливница, РС – Русе, РС - Карлово и Военен съд – Пловдив/. Анализът показва, че в преобладаващата си част съдилищата приемат, че моторните превозни средства не са средство, а предмет на престъпленията по транспорта, като извеждат и аргумент, че обезпечителната мярка на глобата в повечето случаи е непропорционална на обезпечителната нужда /несъразмерност на глобата със стойността на превозното средство/. Тези факти потвърждават, че е налице противоречива съдебна практика.

След обобщен анализ на периодичните доклади, липсата на законодателна воля и инициатива за промени в НК, и предвид решенията на СЕС и КРБ със Заповед №РД-02-25 от 29.11.2021г. съм отменил заповедта, с която са утвърдени Указанията от 11.05.2020г.

Внимателният прочит на твърдението по т.8 на министъра на правосъдието ме задължава да поясня, че на 14.10.2021г. не съм изслушван в Народното събрание. Впрочем към тази дата не е и имало действащо Народно събрание.

На следващо място не отговаря на истината твърдението, че съм давал писмен отговор на въпроси във връзка с изслушването пред комисията ЛИБЕ на 17.01.2022г. в Брюксел /л.18, първи абзац, бележка под линия №36/. Видно е от препратката към сайта на комисията, че не съм давал отговори на поставени въпроси, а по повод срещата съм изпратил информация на Комисията за правомощията на българския главен прокурор, което е съвсем различно. Едва сега, запознавайки се с предложението и приложенията към него, и особено приложението в описа под наименованието „Отговори на Република България /включително на главния

прокурор/ до група за наблюдение на демокрацията, върховенството на закона и основните права на Европейския парламент от 26.01.2022г.“, се информирах, че въпроси официално са били зададени на българските институции, поканени на срещата. В самото приложение се вижда как по отношение на главния прокурор има само въпроси /вж. стр.25-26/, но не и отговори, по простата причина, че такива към мен не са били зададени преди срещата, въпреки че са били формулирани, за разлика от останалите институции. При внимателен прочит на приложението се установява, че официален отговор на главния прокурор в „Отговорите на Република България“ няма. Остава неясна причината тези въпроси да не достигнат до прокуратурата, след като подобни въпроси се комуникират от координиращия орган в България. Липсата им обаче недвусмислено показва неравнопоставеността между българските институции, вероятно в резултат на бездействието на определени служители в български държавен орган, защото за разлика от мен, останалите представители са имали въпросите предварително и са имали време да подготвят отговорите си.

Отделно от това, по повод интерпретациите на даваната от мен информация и изявления за правомощията на главния прокурор, и в частност относно методическите указания, то същите логично отговарят на конституционно определените ми такива. Указанията на главния прокурор се утвърждават със заповед и в този смисъл тази заповед сама по себе си не предписва правила, отделно и извън тези, находящи се в указанията.

9. По пункт девети от предложението:

Запознавайки се с твърденията и по тази точка, също намирам, че не са налице данни за нарушение по чл. 129, ал.3, т.5 от КРБ. Касае се за действията на конкретен наблюдаващ прокурор по конкретно досъдебно производство, наблюдавано от СГП. Става въпрос за досъдебно производство, образувано за опит за умишлено умъртвяване на трима български граждани – Емилиян Гебрев, Христо Гебрев и Валентин Тахчиев.

На първо място, желая да поясня, че доколкото ми е известно досъдебното производство не е прекратявано. В предложението на министър Йорданова е посочено, че: „След около година то е прекратено, защото не е намерен извършител“. Това твърдение от страна на министъра на правосъдието буди недоумение, защото дори в цитираното в предложението на министъра в бележка под линия № 44 прессъобщение на Софийска градска прокуратура, е изяснено, че досъдебното производство е спряно. С известно неудобство, бих желал да напомня, че неразкриването на извършителя не е сред основанията за прекратяване на наказателно производство, предвидени в чл. 24 от НПК, както и да обърна внимание, че последиците от спирането на наказателно производство се различават от прекратяването му.

Ще оставя без коментар следващата част от анализа на вносителя на предложението, която съдържа цитат от изказване на предишния главен прокурор г-н Цацаров относно консумираните храни и напитки от пострадалото лице г-н Гебрев, тъй като не съм запознат с досъдебното производство и не намирам смислова връзка между предложението от министъра на правосъдието, което е насочено срещу мен, но подкрепено с цитати от предишен главен прокурор.

По отношение на твърдението на министър Йорданова, че обществото не е било уведомявано през продължителен период от време относно това досъдебно производство, ще посоча под линия прессъобщения на ПРБ по темата²³. А какъв период от време за съобщаване на информация на обществото по дадено досъдебно производство е нормален или не, ще оставя без коментар, тъй като този аргумент по никакъв начин не кореспондира с твърдяните от министър Йорданова нарушения.

От изложението на министъра на правосъдието е видно, че последната е направила сложни взаимовръзки между събития в страната и чужбина, които според нея следва да обосноват ангажирането на наказателна отговорност спрямо конкретни лица и определени действия на наблюдаващия прокурор. Нещо повече, за определено действие или бездействие на конкретен наблюдаващ прокурор по наблюдавано от него досъдебно производство, се прави опит да се ангажира отговорност спрямо главния прокурор. Следва още веднъж да поясня на министър Йорданова, че главният прокурор няма правомощия по конкретни наказателни производства²⁴. И от тук *per argumentum a fortiori*, след като дори главният прокурор няма правомощия по конкретни наказателни производства, то това би следвало да важи в още по-голяма степен за представител на изпълнителната власт, какъвто се явява министърът на правосъдието. Намирам посочените от г-жа Йорданова заключения и препоръки относно хода на висящи досъдебни производства (без да е запозната с материалите по тях) за грубо нарушаващи основни европейски принципи като върховенство на закона и разделение на властите, които освен фундамент за пълноценното функциониране на правовия ред в Европейския съюз, са и едно от върховните достижения на съвременните общества и неразделна част от всяка съвременна демократична правна система. Това показва или непознаване на Конституцията и законите в страната или просто се преследват политически и други нелегитимни цели. Определям по същия начин и сравнението на министър Йорданова между две различни наказателни производства, без да е запозната с материалите по тях и изхождайки от обстоятелството, че едното е в съдебна фаза, се твърди, че и другото би следвало да е на този етап.

---

²³ <https://prb.bg/bg/news/45963>

<https://prb.bg/bg/news/50957>

²⁴ Вж. Приложение № 1

От всичко изложено до тук (оставям на Вашата преценка за логическа свързаност между отделните пасажи), министърът на правосъдието е стигнала до заключение, че съм проявил бездействие, като не съм издал методически указания за „принципен и законосъобразен“ подход по такъв вид и по този начин съм повлиял „това производство да се движи бавно“. Само за пълнота на изложението ще посоча, че няма задължение за главния прокурор да издава методически указания, когато практиката е безпротиворечива.

От една страна, в предишни пунктове от предложението се прави предложение за ангажиране на отговорност спрямо мен, че съм издал методически указания при наличие на противоречива практика, от друга страна в настоящата точка девета се прави предложение за ангажиране на отговорност спрямо мен, че не съм издал методически указания при липса на противоречива практика. Същото важи и за информацията относно досъдебното производство с пострадали г-н Гебрев. Не може да се направи извод за липса на информираност, доколкото министърът на правосъдието е основал самото си предложение на конкретно прессъобщение на ПРБ.

По – нататък се твърди, че съм нарушил КЕПБМ, защото през 2020 г. съм наградил друг прокурор, за когото министърът на правосъдието твърди, че е допуснал пропуски в работата си през 2014 г. Също така, въпреки тези пропуски в работата си, този прокурор бил командирован от предишния главен прокурор г-н Цацаров, като се пропуска, че това е било извършено при наличие на нормативно установените основания за това.

Тук следва да изясня, че относно награждаването и командироването в ПРБ има правила и заповеди, които регламентират тези дейности. Обикновено награждаването се извършва на база предложение до главния прокурор от административен ръководител и проверка на фактите и обстоятелствата в предложението. В качеството си на главен прокурор съм наградил множество магистрати при спазване на нормативната база за това. Същото важи и за командироването на магистрати в ПРБ.

Още веднъж се налага да поясня, че не смятам да коментирам действия и изказвания на предишния главен прокурор г-н Цацаров, още повече, че те не кореспондират с предмета на искането. Без ясна смислова връзка се явява изводът, че награждаването от мен на конкретен прокурор, води до нарушения на КЕПБМ.

Отново, остава неясно за мен по какъв начин сключените споразумения за сътрудничество между ПРБ и Прокуратурата на Руската федерация по времето на предишния главен прокурор г-н Цацаров обосновават извършено от мен нарушение и съответно ангажиране на отговорност. Само за пълнота на изложението ще посоча, че официална статистика относно обученията на български прокурори и следователи в чужбина беше публикувана на официалната страница на ПРБ²⁵. Съгласно тази

---

²⁵ <https://prb.bg/bg/news/aktualno/36031-pressyob-sht-enie-33>

статистическа информация само 4,2% (15 души) от обучаваните в чужбина прокурори и следователи, са взели участие в обучения, организирани от Руската федерация.

На последно място, в пункт девети от предложението е поместен своеобразен сигнал за евентуално извършено престъпление, като се твърди, че в страната ни необезпокоявано развиват дейност паравоенни организации, които се обучават от руски военни инструктори, които застрашават националната сигурност на страната. Обстоятелството, че тези организации действат (непроверен факт), се вменява като мое бездействие. Налага се да уточня, че разкриването на престъпни деяния е от компетентност на структурите на изпълнителната власт – МВР, ДАНС и други.

С оглед всичко изложено намирам, че внесеното предложение представлява пореден опит за политическо въздействие върху независимостта на съдебната власт. По същество считам, че то е продължение на институционалния натиск срещу ПРБ от страна на законодателната и изпълнителната власт, който вероятно цели персонална смяна на главния прокурор, овладяване на прокуратурата и подчиняването ѝ на политически и икономически интереси.

ДОКАЗАТЕЛСТВЕНИ ИСКАНИЯ:

1. Да се изискат от Комисията по професионална етика към Висшия съдебен съвет и приложат постановленията за отказ от образуване на досъдебно производство по пр. пр. № /2021г. по описа на Специализирана прокуратура.

ДОКАЗАТЕЛСТВА:

1. Теоретично изложение относно правомощията на главния прокурор;
2. Правила за медийна комуникация в системата на ПРБ;
3. Вътрешни правила за поощряване в ПРБ.

ИВАН ГЕШЕВ
ГЛАВЕН ПРОКУРОР
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ